

Kako su nastale pesme i bajke

U jednoj staroj napuštenoj kući, na polici u dnevnoj sobi, nalazila se knjiga sa stopedesetčetiri strane. Pošto je vlasnik preminuo, nju niko nije čitao i bila je godinama zatvorena, puna paučine.

Jednog jesenjeg popodneva, vetar je jako duvao, pa je razvalio stara, drvena vrata. Iz kuće su izleteli papiri, pisma, novine i sa njima stara knjiga.

Leteli su oni preko livada, reka, golih krošnji prema selu. Stanovnici su začuđenim licima gledali u knjigu koja je padala. Padala je i na kraju se spustila na krov kuće. Seljaci su potreseni izašli u dvorišta da vide šta je to lupilo. "To je knjiga" reče devojčica. Tata se popeo i skinuo je. U knjizi su bile mnoge priče i pesme, sa nepostojećim bićima. Ali je ostalo samo sedamdeset strana, mnogo stranica je falilo. Seljaci su te stranice nalazili po baštama, šumama, verandama, drveću, a čak je jedan list završio magarcu u ustima. Svi su čitali, divili se i pitali kako je neko mogao da baci tako divan tekst. Od tog dana stanovnici su pisali razne priče. Devojčica je napisala pesmu u kojoj se zahvaljuje vetru, a koja glasi: "Vetre, vetre divne su priče, na nečiji san jako liče...". I tako su seljaci dali ovim tekstovima ime - "Bajke i pesme".

Anđela Popović 6/2

Deda Rade
Ima jedan Rade,
što dolazi sa estrade.

On je dobar deda
kao tegla meda.

Ako ne znaš kako,
objasniće ti lako.

Neka svako čuje,
neka svako zna
mog dedu OBOŽAVAM JA!

Milivoje Ugarković 5/2

Moja majka
I u dobru i u zlu,
ona je uvek tu.
Donese te na svet
i postaneš šareni cvet.
LJulja te nežno,
i sa puno sreće
od toga nema radosti veće.
NJen pogled me miluje

ljuubi me i mazi,
to je osoba
koja me najviše pazi.
Kao što naslov kaže,
verujte nije bajka,
znate o kome pišem
to je moja majka.

Bojana Dimitrijević 6/3

KNJIGA

Knjiga je prelepo cveće
što se njiše,
i u knjizi ti sve
pametno piše.

Od knjige dobijaš
sreću i znanje,
zato knjiga služi
za čitanje.

Knjiga je naš najveći dar
iz nje se znanje
razvija znaj.

Iz knjige učiš
iz knjige čitaš
za svoje znanje
ja knjigu pitam.

Suzana Korica 5/2

GRADSKI AUTOBUS

Unutra gužva, gomila ljudi,
u meni se neka nervoza budi,
jer neki putnici po meni gaze,
i baš ih briga, ništa ne paze.

A vruće je kao u paklu,
sličice klinci lepe po staklu.
Dok autobus sporo vozi,
mene neko gazi po nozi.

Svi se guraju, udaraju,
a vožnja nikad da dođe kraju!
Ja samo čekam da izađem,

Napisao Redakcija
sreda, 11 april 2012 22:26

što pre napolju da se nađem.

Da sednem malo, tražim mesto,
pogledam levo, a onda desno..
Mislim puna su sva sedišta,
ali od gužve ne vidim ništa.

I dalje, do kraja stanice brojim.
I svi me guraju dok ja stojim!
Dobro je! Vožnji kraj je sve bliže,
autobus na moju stanicu stiže!

Snežana Nikolić 6/3